

Василеві Корпанюку

(Версія)

Василеві Корпанюку

Коли немолодий чоловік
повертається додому,
він іде зарінком, він іде лісом,
він іде над потоком, він обминає скалу.

Він у дорозі награфить
на красивий камінь,
він облюбує в дорозі
плескату плиту,
буває, що й картату.

Він візьме каменину на руки
і понесе її вгору,
бо хата його на горі.
І камінь не вирветися з його рук,
він донесе
і кине його під порогом.
А потому поруч примостить другий,
а далі – третій,
і жодну каменюку не випустить з рук,
хоч нести щоразу все важче.

Він вимостить камінням дорогу
і ходитиме тією дорогою від хати до стайні,
і нам тією дорогою
ще йти і йти.